

hed er maaske for strengt et Udtryk, det vil jeg nødig bruge, men altsaa —, det uheldige i, at Dommerne have Stillinger, fremskudte Stillinger eller overhovedet Stillinger, i Bankforetagender. Jeg vilde ogsaa anse det for overordentlig beklageligt, at en Dommer sad i et Bankraad, Privatbankens, Landmandsbankens eller et hvilket som helst Bankraad. Men herpaa er det ogsaa, at den Kommissionsbetænkning, som det ærede Medlem har fremdraget, tager Sigte, hvorimod denne Kommissionsbetænkning ikke tager Sigte paa det her foreliggende Forhold.

Det ærede Medlem sagde, at saa vidt han erindrede Kommissionens Betænkning, skal der kongelig Resolution til at forene de to Stillinger, hvorom der her er Tale. Der kommer ikke til at foreligge noget om kgl. Resolution, thi Lovforslaget tillader udtrykkelig, at saavel Dommere som Centraladministrationens Embedsmænd, der af Regeringen ere beskikkede til Stillinger af den Art, som Regeringen kan besætte udenfor de almindelige Embedsstillinger, fremtidig beholde disse Stillinger. Det er udtrykkelig tilladt ved det Lovforslag, som Kommissionen har fremsat, hvorimod det er forbudt efter 31. Marts 1917 at forene nogen som helst Stilling i private Forretningsforetagender med de angivne Stillinger i Centraladministrationen og i Domstolene. Jeg tror heller ikke, det vil være let at paavise, at der skulde kunne opstaa beklagelige Konflikttilfælde ved Foreningen af et Statsembede med en anden Stilling, til hvilken Staten har udnævnt den vedkommende. Det, som aabenbart har været Kommissionens Tanke, er, at Statsembedsmænd af de Klasser, her ere nævnte, altsaa Dommere og Centraladministrationens Embedsmænd, udelukkende skulde være afhængige af Statsmagten, men derimod ikke af nogen som helst privat Forretningsinteresse, men, idet de sidde i en Stilling, til hvilken Staten har udnævnt dem, sker netop dette Krav Fyldest, saa staa de uafhængige af nogen som helst fremmed Interesse. Det er det, Kommissionen har villet, det er det, den har ment om dette Spørgsmaal, og hermed staa Generalauditor Giørtz' Forening af Stillingen som Generalauditor og som Direktør for Statsanstalten for Livsforsikring i bedste Overensstemmelse.

Zahle: Den højtærede Finansminister nævnedes udtrykkelig Stiftamtmand Brun. Jeg har da ikke nogen Grund til at tilbageholde, at det er ham, jeg sigtede til. Jeg erindrede ikke, at denne Sag har været

Genstand for nogen som helst Drøftelse her i Tinget. Vi have haft en Drøftelse af det i og for sig utilbørlige i, at et stort Embede stod og ventede paa en Mand som Stiftamtmand Brun, medens han var Finansminister, fordi man ikke kunde se, at han havde indlagt sig saa betydelige Fortjenester af den danske Stat, at der var nogen rimelig Grund til, at et saa stort Embede stod og ventede, medens han var Minister. Men den Side af Sagen, at ikke alene Embedet stod og ventede paa ham, men at han gik af og fik kgl. Resolution paa 6,000 Kr. i Pension og gik ind i Embedet, der ventede paa ham, og oppebar 2,600 Kr. i Pension, saa længe han lever, har aldrig været Genstand for Omtale her, og jeg er kun meget tøvende gaaet med til at udtale dette, jeg har egentlig kun gjort det i en spørgende Form, fordi jeg, uagtet jeg nok ser, at det staa ganske tydeligt her: „Brun, forhenværende Finansminister, Pension 2,600 Kr., kgl. Resolution af 20. Oktober 1908“, saa ansaa jeg det for et saa mærkeligt Forhold, at jeg tvivlede om, at det var rigtigt.

Jeg kunde ikke tænke mig, at der skulde være Resolution for det, at Amtmand Brun fik 2,600 Kr. i Pension, men paa den anden Side kunde jeg ikke rigtig vel forestille mig, at man virkelig lod Kongen udstede Resolution for, at Stiftamtmand Brun skulde have 6,000 Kr. i Pension, uagtet han aldrig har været Pensionist. For at være Pensionist maa man være uden Embede, men han havde to Embeder, medens han var Minister, og saa snart han var falden som Minister, havde han Stiftamtmandsembedet i Aalborg, idet dette stod og ventede paa ham; hvorledes kan man da forsvare ikke alene at lade ham gaa af med Pension, men oven i Købet tillade ham at gaa af ikke alene med den Pension, der tilkommer ham efter Loven, men udvirke en særlig kgl. Resolution, efter hvilken han fik den højeste Pension, der overhovedet kan gives her i Landet, 6,000 Kr., hvilket sætter ham i Stand til, naar man halverer Amtmandsgagen, der er 6,000 Kr. + 800 Kr. i Huslejegodtgørelse, at trække de 3,400 fra de 6,000 og saa have 2,600 Kr. tilovers samtidig med, at han som Stiftamtmand oppebærer fuld Gage og Gagen af de Stillinger, der rimeligvis ere forbundne med Embedet, for der er vel nok et og andet, som Amtmanden har, — uagtet han aldrig har været embedsledig. Jeg maa sige, at det er mig saa ufatteligt, at man har gjort noget saadant, at jeg tvivlede, indtil jeg fik den